

πτοντες μακρόθεν κατ' αὐτοῦ βέλη, καὶ πεπεισμένοι περὶ τῆς λείας των διατελοῦντες, ἐκραύγαζον ἀλαλάζοντες. Ὁ νέος ἀντισυνταγματάρχης ἐπίσης θέβαιος καὶ εὐχαριστημένος ὅτι ἠδυνήθη διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιδειξίτης, καὶ διὰ τῆς καρτερίας τῆς ἵππου του, νὰ φύγῃ τὸν κίνδυνον, ἐπροχώρησεν ἀδεῶς χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα τῆς ἵππου του διότι ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ ἵπποι τῶν ἀγρίων πολεμίων του ἦσαν ἤττον μὲν κεκμηκότες, μᾶλλον δὲ θυμοειδεῖς ταύτης. Ἐφθασεν οὕτω περὶ τὰ μέσα τῆς εἰς τὸ στρατόπεδον φερούσης ὁδοῦ· ἐνῶ δὲ κατέβαινε λόφον τινὰ εἶδεν αἴφνης μετὰ φρικώδους καταπλήξεως ἐνώπιόν του, ἄνθρωπόν του τινὰ πεζὸν ἀναβαίνοντα τὸν λόφον. Οὗτος εἶχεν ἀκολουθήσει, οἰκοθεν ὀρμώμενος, τὰ ἴγνη τοῦ κυρίου του, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν θήραν. Ἡ ὀρμὴ μεθ' ἧς κατήρχετο ὁ Κ. Βέαλλ, ὁ ποδολαητὸς ἴσως τῶν ἵππων καὶ οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν ὀπισθεν τοῦ λόφου ἀνιόντων, καὶ μὴ καταφανῶν ἔτι γενομένων Ἰνδῶν ἔδωσαν εἰς τὸν πεζὸν νὰ ἐνοήσῃ τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν αἴφνης εὐρέθη ἐκτεθειμένος. Γονυπετήσας παραχρῆμα ἐνώπιον τοῦ κυρίου του καὶ ἐκτείνας πρὸς αὐτὸν ἱκέτιδας χεῖρας ἐφώναξεν ἀπλησιμένως, βοήθεια Κύριε Βέαλλ! σῶσόν με! εἶμαι σύζυγος καὶ πατὴρ ἐξ ἀθλίων τέκνων! Ποτὲ εὐχὴ δὲν εἰσηκούσθη τόσον ταχέως καὶ δὲν ἐπληρώθη τόσον ἠρωϊκῶς· ὁ ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ σωτηρίας φεύγων ὁρμαῖος ἀντισυνταγματάρχης ἀναχαιτήσας παραχρῆμα τὴν ἵππου του, ἀφίππευσεν ἀπ' αὐτῆς, καὶ παραχωρήσας αὐτὴν εἰς τὸν ἱκέτην του εἶπεν, σώζου· εἰπέ δὲ θθάων εἰς τὸ στρατόπεδον νὰ ἔλθωσιν ἐδῶ νὰ με κηδεύσωσιν ἐντιμῶς. Ἐχωρίσθησαν οὕτω ἀπ' ἀλλήλων, ὁ μὲν νὰ σωθῆ, ὁ δὲ νὰ θυσιασθῆ, ὡς ἐπίστευε, μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, διότι ὁ λόφος ἦτον γυμνὸς καὶ δὲν ἦτον δυνατόν νὰ κρυφθῆ που ὁ Κ. Βέαλλ· ἐσυλλογίζετο μόνον πῶς νὰ πωλήσῃ τὴν ζωὴν του ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβέστερα. Ὄθεν ἐτοιμασθεὶς παρευθὺς καὶ καθήσας χαμαὶ ἐπερίμενε τοὺς ἀγρίους, οἵτινες μετὰ μίαν στιγμὴν ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς ὀρμῆς τοῦ ὄρους ἐπιρρῶζοντες. Ὁ ἀντισυνταγματάρχης εἶδε τότε μετ' ἀνεκράστου ἐκπλήξεως ὅτι, αὐτοὶ ἀντιπαρερχόμενοι πλησίον του, ὡς λύκοι ὀρμώμενοι καὶ πάντες κατὰ σκοπὸν ἔχοντες μόνον τὸν ἵππηλάτην τὸν ὅποιον ἐδίωκον τρία ἤδη μίλια, μὴ ἔχοντες δὲ οὐδεμίαν περὶ πεζοῦ ἰδέαν, δὲν παρετήρησαν οὐδεὶς αὐτὸν χαμαὶ κείμενον, ὅλως πρὸς τὸν φεύγοντα προσηλωμένοι. Ἴσως τὸ σχῆμα τοῦ κειμένου ἐφάνη εἰς τοὺς εἰς ἓν μόνον ἀντικείμενον ἀπορῶντας, ὀφθαλμούς των, ὡς πέτρα θάμνος, ἐκ τῶν σποράδην ποῦ εἰς τοὺς ξηροὺς ἐκείνους λόφους φουμένους. Ὁ ἔφιππος μόλις ἐδυνήθη νὰ γλυτώσῃ· οἱ Ἰνδοὶ ἐπλησίασαν αὐτὸν τόσον ὥστε τὸν ἐπλήγωσαν διὰ τῶν βελῶν των ἐλαφρά. Ὁ δὲ τὴν ὄρασαν αὐτῶν οὕτω λαθὼν ἀντισυνταγματάρχης, τῇ βοήθειᾳ τῆς θείας Προνοίας, ἀφοῦ οὗτοι ἀπεμακρόνθησαν ἀπ' αὐτοῦ, διώκοντες τὴν πρὸς τὸ στρατόπεδον φεύγουσαν ἵππον καὶ τὸν ἀναβάτην αὐτῆς, καὶ δὲν ἦτον πλέον ἀπωσδήποτε ὀρατὸς εἰς αὐτοὺς, διευθύνθη διὰ λοξοδρομιῶν καὶ περιδρόμων πρὸς τὸ στρατόπεδόν του, ἐνθα ἔφθασε καθ' ἡνσιγμὴν ἦσαν ἔτοιμοι, ὅ τε σωθεὶς διὰ τῆς ἵππου ἀνθρώπος του καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι του, νὰ ἐξέλθωσιν εἰς ἀναζήτησιν

τοῦ νεκροῦ του, διὰ νὰ κηδεύσωσιν αὐτὸν τὴν προσηκόντως, ὑπέκοντες εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ παραγγελίαν.

Τὴν τοιαύτην πρᾶξιν νομίζομεν περιττὸν νὰ συστήσωμεν ἡμεῖς· αὕτη πρέπει νὰ διαμεινῇ ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἱστορία μεγάλης τινος μάχης καὶ νίκης.

Ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐφημερίδος
Ἡ Φιλαδέλφεια.

ΧΡΥΣΟΣ ΕΝ Τῷ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΙΜΕΝΙ.

Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος ὁ Ἄργος τῆς 31 Ἰουνίου ἐρανίζόμεθα τὴν ἐξῆς σπουδαίαν εἴδησιν·

« Σπεύδομεν νὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὴν οὐσιώδη ἀνακάλυψιν ἐκτεταμένης χρυσιφόρου χώρας ἐν τῷ Φιλιππου λιμένι· περιέχει δὲ τοσαύτην ποσότητα, ὥστε καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θέλει ἐκιάσει τὰ τῆς Καλλιφορνίας μεταλλεῖα. Ἰδοὺ αἱ περὶ τούτου λεπτομέρειαι. — Βοσκός τις περιπλανώμενος ἐνταῦθα εὗρεν ὄγκον μετάλλου· προσκαλέσας αὐτὸν πρὸ τινων ἐβδομάδων ὁ κύριος Βεντάνης καὶ ἰδὼν τὸ εὐρεθὲν ἐπέισθη ἀμέσως ὅτι ἦτον ἀρίστης ποιότητος. Πέμπας αὐτὸ πρὸς τὸν κύριον Δουσχένην ἐζήτησεν ἀκριβεστεράς περὶ τῆς ποιότητος αὐτοῦ πληροφορίας· οὗτος δὲ ἀπεφάνθη πάραυτα ὅτι τὸ δοκιμασθὲν μέταλλον εἶναι λαμπρότατον δείγμα τῆς «ρίξης τοῦ κακοῦ.» Ὁ ἴδιος Κύριος Δουσχένης μετέβη εἰς τὴν χρυσοῦχον χώραν μετὰ τοῦ ποιμένου πλησίον τῶν Πυρηναίων καὶ εὗρεν ἐκεῖ ἐνδείξεις τῆς εἰς μεγάλην ποσότητα ὑπάρχουσας τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἐπὶ ἐκτάσεως πέντε μιλίων· ἐπιστρέψας εἰς Βελθούρνην ἔφερε δείγμα, ὅπερ καθαρισθὲν ἔδωκε χρυσὸν καθαρὸν 100 λιρῶν ἀξίας. Περιέγραφε δὲ ὅτι ἐκτὸς τῆς ἀφθονίας εἶναι καὶ ἡ ποιότης αὐτοῦ καλλητέρα τῶν μέχρι τοῦδε κατεργασμένων. Ἡ εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπισκεφθὲν μέρος εὐρισκομένη ποσότης εἶναι ἀκαταλόγιτος· ἐκκαθαριζόμενον τὸ μέταλλον δίδει 90/00 χρυσοῦ καθαροῦ. Ὁ παρὰ τοῦ κυρίου Δουσχένη κομισθεὶς ὄγκος ἦτον πραγματικῶς χρυσοῦ καθαρὸς ὀλίγους τισὶ λιθιδίοις μεμιγμένος, εἶδομεν αὐτὸν αὐταῖς ὄψεσι, διότι ὁ κύριος Δουσχένης ἄφρασε μέρος αὐτοῦ εἰς δείγμα ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ἄργου. Εἶναι λοιπὸν ἀνακτιρόρητον ὅτι ἀνεκαλύφθη χρυσός. »

Ἡ παράδοξος αὕτη εἴδησις ἐπέφερεν εἰς ὅλους τοὺς περὶ τὸν Φιλιππου λιμένα οἰκοῦντας χρυσομανίαν ἀκάθεκτον· συρρέουσι σωρηδὸν εἰς τὸν νέον τοῦτον Ἐλβωράδον τῶν Ἐφημερίδων τινεὶ διαστάζουσιν ἔτι, ἄλλαι δὲ πάλιν παραδέχονται ἀδιστακτικῶς τὰ φημιζόμενα. Ὅτι τῶντι εὐρέθη ἐκεῖ χρυσός καὶ ἡμεῖς εἴμεθα πεπεισμένοι, ὡς προς τὴν ποσότητα δὲ ἐπέχομεν ἔτι ν' ἀποφανθῶμεν.

Ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐφημερίδος *Τὸ Ἀθηναίον.*

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΕΝΤΟΣ ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΩΝ.

Τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα εἶναι ἄρχοντός τινος ῥώσσου, τοῦ κόμητος Ροστόπσιν, ὅστις, ὡν διοικητῆς τῆς Μόσχας ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς εἰς Ῥωσίαν τοῦ Ναπολέοντος, ἀπεθανάτισε τ' ὄνομά του διὰ τῆς

ἠρωϊκῆς πυρπολήσεως τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης πό-
λεως. Τὰ ἀπομνημονεῦματα ταῦτα γεγραμμένα μετὰ
πολλῆς ἀγχινοίας, χαρακτηρίζουσι τὸν ἀρχοντικὸν ἐν
γένει βίον παντὸς τόπου καὶ τὰ ἦθη τῆς Εὐρωπαϊκῆς
κοινωνίας οὐ μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ροστόπσιν,
ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐνεστῶσαν.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ γέννησίς μου.

Ἐν ἔτει 1763, τὴν 13 Μαρτίου ἐξῆλθον τοῦ σκό-
τος εἰς τὸ φῶς. Μ' ἐμέτρησαν, μ' ἐζύγισαν, μ' ἐβά-
πτισαν. Ἐγεννήθην χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί, καὶ οἱ
γονεῖς μου εὐχαρίστησαν τὸν θεὸν ἀγνοοῦντες τίνος
ἐνεκεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ ἀγωγή μου.

Μ' ἐδίδαξαν παντὸς εἶδους πράγματα καὶ δια-
φόρους γλώσσας. Ἐπειδὴ δὲ ἦμην ἀρκετὰ ἀγύρτης καὶ
ἀπερίσκεπτος ἐλογιζόμην μεταξὺ τῶν σοφῶν. Ἡ κεφαλή
μου ἐγενεν ὡς βιβλιοθήκη τις ἀτελής, τῆς ὁποίας ἐκρά-
τουν ἐγὼ τὰς κλεΐδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὰ παθήματά μου.

Ἐτυραννήθην ὑπὸ τῶν διδασκάλων μου, ὑπὸ τῶν
ράπτῶν μου, οἵτινες μ' ἐκκινον στὴν ἐνδύματα, ὑπὸ
τῶν γυναικῶν, τῆς φιλοδοξίας, τῆς φιλαυτίας, τῆς
ἀνωφελοῦς μεταμελείας, τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἀνα-
μνήσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Στερήσεις.

Ἐστερήθην τῶν τριῶν μεγάλων ἀπολαύσεων τοῦ
ἀνθρωπίνου γένους, τῆς κλοπῆς, τῆς λαϊμαργίας καὶ
τῆς ἀλαζωνείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἐποχαὶ ἀξιωματώμενοι.

Εἰς τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου παρητήθην
τοῦ χοροῦ, εἰς τὸ τεσσαρκοστὸν τοῦ ν' ἀρέσκω εἰς
τὸ ὠραῖον φύλλον, εἰς τὸ πεντηκοστὸν τοῦ νὰ φρον-
τίζω περὶ τῆς κοινῆς γνώμης, εἰς τὸ ἑξηκοστὸν τοῦ
νὰ σκέπτομαι, καὶ ἐγεννα ἀληθῆς σοφός, ἢ ἐγωῖστής,
ὅπερ συνώνυμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Αἱ ἐξεις μου.

Ἦμην πείσμων ὡς ὁ ἡμίονος, ἐιδότροπος ὡς γυνὴ
φιλάρεσκος, εὐθυμὸς ὡς παιδίον, νωθρὸς ὡς ὁ βρα-
δύπους, δραστήριος ὡς ὁ Βοναπάρτης καὶ τὰ πάντα,
κατὰ θέλησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Οὐσιώδης ἀπόφασις.

Μὴ δυνθεῖς ποτὲ νὰ γίνω κύριος τῆς φυσιογνωμίας
μου, ἀφῆκα τὸ στόμα μου ἀπύλωτον καὶ ἀπέκτησα τὴν
κακὴν ἔξιν νὰ συλλογίζωμαι μεγαλοφώνως. Τοῦτο μ'
ἐπρόξενε εὐχαριστήσεις μὲν τινὰς πολλοὺς δὲ ἐχθρούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τι ἤμην καὶ τι ἠδυνάμην νὰ γίνω.

Ἦμην πολλὰ αἰσθαντικὸς εἰς τὴν φιλίαν, εἰς τὴν
ἐμπιστοσύνην, καὶ ἐὰν ἐγεννώμην εἰς τὸν χρυσοῦν
αἰῶνα ἤθελα εἶσθαι βεβαίως κάλλιστος ἄνθρωπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἀρχαὶ σεβασταί.

Οὐδέποτε ἀνεμίχθην εἰς ὀπριανθήποτε ὑπανδρεῖαν
ἢ σκευωρίαν. Δὲν ἐσύστησα ποτὲ εἰς οὐδένα ἢ μάγειρον
ἢ ἱατρὸν, ἐπομένως δὲν ἐπεβούλεθην τὴν ζωὴν κάκενος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Αἱ κλίσεις μου.

Ἐκ τῶν χρωμάτων μὲ ἤρσκεν τὸ κυανοῦν· ἐκ τῶν
ἐδεσμάτων τὸ βοδινὸν μὲ χρᾶνον, ἐκ τῶν ποτῶν,
τὸ καθαρὸν ὕδωρ. Ἐκ τῶν θεαμάτων ἢ κωμωδία καὶ
τὰ ἐαβόλα (farces). Ἐκ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν,
οἱ ἔχοντες φυσιγνωμίαν ἀνοικτὴν καὶ ἐκφραστικὴν.
Ἠγάπων τὰς μικρὰς συναστροφάς, τὸν περιπατοῦν
εἰς τὰ δάση. Εἶχον ἀκούσιον τινὰ λατρεῖαν πρὸς τὸν
ἥλιον καὶ ἡ δύσις τοῦ μ' ἐπρόξενε συνεχῶς μελαγχολ-
λίαν. Οἱ κυροὶ καὶ τῶν δύο γενῶν εἶχον δι' ἐμὲ θέλ-
γητρὸν τι, ὅπερ οὐδέποτε ἐδυνήθην νὰ ἐξηγήσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Αἱ ἀντιπάθειά μου.

Ἀπεστρεφόμεν τούς ἀνοήτους καὶ τοὺς οὐτιδανοὺς,
τὰς ῥαδιούργους γυναικας, αἵτινες προσποιῶνται τὴν
ἐνάρετον· δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω τὴν προσποίησιν,
καὶ θρύψιν, καὶ ἠθθανόμην οἶκτον διὰ τοὺς ψιμυθι-
ζομένους ἀνδρας τε καὶ γυναικας· εἶχον ἀποστροφὴν
πρὸς τοὺς ποντικούς, τὰ ποτὰ, τὴν μεταρσικὴν καὶ
τὸ ῥαβάρθαρον, καὶ ἠθθανόμην φοβικὴν πρὸς τὴν δι-
καισύνην καὶ τὰ λυσταλαῖα ζῶα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀνάλησις τοῦ βίου μου.

Ἄναμίνω τὸν θάνατον ἄνευ φόβου, ὡς καὶ ἄνευ
ἀνυπομονησίας. Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε κικὸν μελόδραμα
μὲ λαμπρὰς ποραστάσεις, εἰς ἃς διεδραμάτισα τοὺς
ἥρωας, τοὺς τυράννους, τοὺς ἐρωτικούς, τοὺς εὐγενεῖς
πατέρας, οὐδέποτε ὅμως τοὺς ὑπηρέτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἀμοιβαὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἡ μεγάλη μου εὐτυχία πηγάζει ἐκ τοῦ, ὅτι εἶμαι
ἀνεξάρτητος τῶν τριῶν ἀτόμων, ἅτινα διέπτουσι τὴν
Εὐρώπην. Ἐπειδὴ εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, ἔχω ἐστραμ-
μένα τὰ νῶτα πρὸς τὴν πολιτικὴν καὶ εἶμαι ἀρκετὰ
ἀδιάφορος πρὸς τὴν μουσικὴν, δὲν ἔχω ἐπομένως τι-
ποτε νὰ μοιράσω μετὰ τοῦ Ροσσὶδ, τοῦ Μέτερνιχ καὶ
τοῦ Ροσσίνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ὁ ἐπιτάφιός μου.

Ἄναπαύεται ἐνταῦθα
τὴν ψυχὴν κεκορημένος
τὴν καρδίαν ἐξητλησμένος
καὶ τὴν σάρκα ἐκνευρισμένος
Γέρον τις κεκοιμημένος
Δούλος τοῦ Θεοῦ . . .
Διαβάτα πάρελθε!